

Věc C-127/24

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

15. února 2024

Předkládající soud:

Bundesgerichtshof (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

8. února 2024

Žalobkyně a navrhovatelka v řízení o opravném prostředku „Revision“:

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

Žalovaná a odpůrkyně v řízení o opravném prostředku „Revision“:

VHC 2 Seniorenresidenz und Pflegeheim GmbH

BUNDESGERICHTSHOF (Spolkový soudní dvůr, Německo)

USNESENÍ

[*omissis*]

Vyhlášeno dne:

8. února 2024

[*omissis*]

ve věci

GEMA Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte, [*omissis*]

[*omissis*] Berlín,

žalobkyně a navrhovatelky v řízení o opravném prostředku „Revision“,

[*omissis*]

proti

VHC 2 Seniorenresidenz und Pflegeheim gGmbH, [omissis]

[omissis] Unterschleißheim,

žalované a odpůrkyni v řízení o opravném prostředku „Revision“,

[omissis]

I. občanskoprávní senát Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) [omissis]

rozhodl takto:

- I. Řízení se přerušuje.
- II. Soudnímu dvoru Evropské unie se za účelem výkladu čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230) předkládají k rozhodnutí následující otázky:
 1. Představují obyvatelé komerčně provozovaného domova pro seniory, kteří mají ve svých pokojích televizní a rozhlasové přípojky, do kterých provozovatel domova pro seniory prostřednictvím své kabelové sítě uskutečňuje současný, nezměněný a úplný přenos rozhlasových a televizních programů přijímaných vlastním satelitním přijímačem, „blíže neurčený počet potenciálních adresátů“ ve smyslu definice „sdělování veřejnosti“ podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES?
 2. Má definice, kterou dosud používá Soudní dvůr Evropské unie a podle které kvalifikace jako „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES vyžaduje, aby bylo „chráněné dílo [...] sděleno specifickou technologií odlišnou od technologií, které byly dosud používány, nebo nové veřejnosti, tj. veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udělení svolení k prvotnímu sdělení jejich díla veřejnosti“, i nadále obecnou platnost, nebo je použita technologie relevantní již jen v případech, kdy je uskutečňován další přenos obsahů, které byly původně přijaty pomocí zemských, družicových nebo kabelových systémů, na otevřený internet?
 3. Jedná se v případě, že provozovatel domova pro seniory jednající za účelem dosažení zisku prostřednictvím své kabelové sítě uskutečňuje současný, nezměněný a úplný přenos rozhlasových a televizních programů přijímaných vlastním satelitním

přijímačem do televizních a rozhlasových přípojek umístěných v pokojích obyvatel tohoto domova, o „novou veřejnost“ ve smyslu definice „sdělování veřejnosti“ podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES? Je pro účely tohoto posouzení relevantní, zda obyvatelé mají nezávisle na kabelovém vysílání možnost přijímat televizní a rozhlasové programy ve svých pokojích pozemní cestou? Je mimoto pro účely tohoto posouzení relevantní, zda nositelé práv již pobírají odměnu za udělení svolení k původnímu vysílání?

Odůvodnění:

- 1 A. Žalobkyní je Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (zkráceně GEMA). Vykonává správu autorských užívacích práv, která jí byla svěřena skladateli, textaři a hudebními vydavateli.
- 2 Žalovaná v Dahnu provozuje centrum pro seniory a pečovatelské centrum, v němž se v oddělení s pečovatelskou službou ve čtyřech obytných sektorech nachází 88 jednolůžkových a tři dvoulůžkové pokoje. Trvale tam žije 89 seniorů a senierek odkázaných na péči jiných osob, kterým je kromě ubytování rovněž poskytována komplexní péče. Kromě oddělení s pečovatelskou službou se zařízení žalované nacházejí různé společné prostory, jako jsou jídelny a společenské místnosti.
- 3 Žalovaná v zařízení pomocí vlastního satelitního přijímače přijímá programy sdělovacích prostředků (televize a rozhlasu) a současně je v nezměněné a úplné podobě prostřednictvím své kabelové sítě přenáší do televizních a rozhlasových přípojek umístěných v pokojích obyvatel domova. Tímto způsobem je televizní a rozhlasový signál dodáván do všech pokojů obyvatel a pokojů s pečovatelskou službou v centru pro seniory a pečovatelském centru.
- 4 Žalobkyně má za to, že přenos televizních a rozhlasových programů ze strany žalované vyžaduje udělení licence a neúspěšně žalovanou vyzvala k uzavření licenční smlouvy.
- 5 Landgericht (zemský soud, Německo) žalované na návrh žalobkyně pod pohrůžkou blíže uvedených pořádkových opatření uložil povinnost zdržet se bez svolení žalobkyně přenosu vysílaných hudebních děl s textem nebo bez textu z repertoáru žalobkyně v rámci programu, který je současně, v nezměněné a úplné podobě přenášen prostřednictvím kabelové sítě nacházející se v zařízení [...] provozovaném žalovanou, a to zejména od satelitního přijímače do přípojek v pokojích obyvatel a pokojích s pečovatelskou službou.
- 6 Odvolací soud žalobu na základě odvolání žalované zamítl [(Oberlandesgericht) Zweibrücken (vrchní zemský soud v Zweibrückenu, Německo), GRUR 2023, s. 722]. Svým opravným prostředkem „Revision“, který byl odvolacím soudem prohlášen za přípustný a jehož zamítnutí navrhuje žalovaná, se žalobkyně nadále domáhá, aby bylo vyhověno jejímu žalobnímu návrhu.

- 7 B. Úspěch opravného prostředku „*Revision*“ závisí na výkladu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES. Před vydáním rozhodnutí o opravném prostředku „*Revision*“ je proto třeba přerušit řízení a na základě čl. 267 prvního pododstavce písm. b) a třetího pododstavce SFEU předložit Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 8 I. Odvolací soud měl za to, že nárok na zdržení se jednání, kterého se dovolává žalobkyně, neexistuje, protože nedochází ke sdělování veřejnosti.
- 9 Sice se jedná o sdělování, nedochází však ke sdělování veřejnosti, protože sdělování dotčené v projednávané věci se omezuje na omezený okruh osob, které jsou obyvateli daného zařízení a které – podobně jako členové společenství vlastníků bytových jednotek – tvoří strukturálně velmi homogenní stabilní okruh osob, jejichž cílem je trvalý pobyt v daném zařízení, vyznačující se spíše nižší fluktuací.
- 10 II. Opravný prostředek „*Revision*“, kterým toto posouzení napadla žalobkyně, bude úspěšný, pokud byl závěr odvolacího soudu, že kabelový přenos dotčený v projednávané věci nepředstavuje sdělování veřejnosti ve smyslu § 15 odst. 2 první a druhé věty bodu 3, § 20 a § 20b odst. 1 první věty [Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (zákon o autorském právu a souvisejících právech), zkráceně Urheberrechtsgesetz (autorský zákon), dále jen „UrhG“], nesprávný. Žalobkyně je aktivně legitimována k podání žaloby na zdržení se jednání (k tomu viz níže oddíl B II 1). Otázka, zda kabelový přenos dotčený v projednávané věci splňuje požadavky, které je třeba klást na sdělování veřejnosti, v několika ohledech vyžaduje objasnění z hlediska unijního práva. Nejprve je třeba objasnit, zda jsou obyvatelé domova pro seniory provozovaného žalovanou blíže neurčeným počtem potenciálních adresátů ve smyslu definice „sdělování veřejnosti“ podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES (k tomu viz níže oddíl B II 2). Dále je nutno objasnit, zda definice sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES používaná Soudním dvorem Evropské unie s ohledem na povahu použité technologie i nadále platí obecně, nebo pouze pro určité případy přenosu (k tomu viz níže oddíl B II 3). Konečně je třeba objasnit, zda obyvatelé domova pro seniory v situaci dotčené v projednávané věci představují „novou veřejnost“ ve smyslu definice „sdělování veřejnosti“ podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES (k tomu viz níže oddíl B II 4).
- 11 1. Žalobkyně je v souladu s § 97 odst. 1 první věty UrhG oprávněna domáhat se zdržení se jednání. Výlučné právo na kabelový přenos mají autoři, výkonní umělci, vysílací organizace a výrobci filmů. V případě protiprávního zásahu do svého práva se mohou domáhat zdržení se jednání podle § 97 odst. 1 první věty UrhG (pokud jde o § 97 odst. 2 UrhG, viz rozsudek [Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr), dále jen „BGH“] ze dne 18. června 2020, I ZR 171/19, GRUR 2020, s. 1297 [citováno dle databáze juris, bod 9] = WRP 2020, s. 1573 – Přenos rozhlasového a televizního vysílání v rekreačních objektech, a citovaná judikatura). Žalobkyně tento nárok uplatňuje jménem skladatelů a textařů jakožto autorů.

- 12 2. Nejprve je třeba objasnit, zda obyvatelé komerčně provozovaného domova pro seniory, kteří mají ve svých pokojích televizní a rozhlasové přípojky, do kterých provozovatel domova pro seniory prostřednictvím své kabelové sítě uskutečňuje současný, nezměněný a úplný přenos rozhlasových a televizních programů přijímaných vlastním satelitním přijímačem, představují „blíže neurčený počet potenciálních adresátů“ ve smyslu definice „sdělování veřejnosti“ podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES (první předběžná otázka). Na odpovědi na tuto otázku závisí, zda odvolací soud správně dospěl k závěru, že užívání, které je relevantní v projednávané věci, nepředstavuje sdělování veřejnosti ve smyslu § 15 odst. 2 první a druhé věty bodu 3, § 20 a § 20b odst. 1 první věty UrhG.
- 13 a) Výlučné právo autora na sdělování jeho díla veřejnosti (§ 15 odst. 2 první věta UrhG) zahrnuje právo na vysílání (§ 15 odst. 2 druhá věta bod 3 UrhG), tedy právo na zpřístupňování díla veřejnosti prostředky sloužícími k šíření zvuků nebo obrazů a zvuků, jako jsou rozhlas a televize, vysílání pomocí družice, kabelové vysílání nebo jinými podobnými technickými prostředky (§ 20 UrhG). Právo na vysílání zahrnuje právo na kabelový přenos podle § 20b odst. 1 první věty UrhG, tj. právo přenášet vysílané dílo v rámci současného, nezměněného a úplného přenosu programu pomocí kabelu nebo mikrovlnného systému [viz BGH, GRUR 2020, s. 1297 (citováno dle databáze juris, bod 11) – Přenos rozhlasového a televizního vysílání v rekreačních objektech, a citovaná judikatura]. Právo na kabelový přenos je zvláštním případem práva na vysílání, a tedy zvláštním případem sdělování veřejnosti. Podle § 15 odst. 3 první věty UrhG je sdělování veřejné, pokud je určeno velkému počtu osob z řad veřejnosti. Podle § 15 odst. 3 druhé věty UrhG náleží k veřejnosti každá osoba, která není vázána osobními vztahy s osobou, která dílo využívá, nebo s jinými osobami, kterým je dílo umožněno vnímat nebo je zpřístupněno v nehmotné podobě. Obdobně je tomu i v případě výkonných umělců, vysílacích organizací a výrobců filmů, pokud mají výlučné právo na kabelový přenos (viz § 78 odst. 1 bod 2, § 87 odst. 1 bod 1 první alternativa, § 94 odst. 4 a § 95 UrhG).
- 14 b) Výlučná práva autorů a nositelů práv souvisejících s autorským právem založená na sdělování jejich děl veřejnosti a jiných předmětů ochrany kabelovým přenosem, dotčená v projednávané věci, se zakládají na směrnici Evropské unie. Pojem „sdělování veřejnosti“ proto musí být vykládán v souladu s ustanovením čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, které se vztahuje na autory, jakož i s ustanovením čl. 8 odst. 1 směrnice 2006/115/ES o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (kodifikované znění), které se vztahuje na nositele práv souvisejících s autorským právem, a judikaturou Soudního dvora Evropské unie vydané v souvislosti s nimi [viz rozsudky BGH ze dne 17. září 2015, I ZR 228/14, BGHZ 206, s. 365 (citováno dle databáze juris, body 30 až 41) – Ramses; ze dne 11. ledna 2018, I ZR 85/17, GRUR 2018, s. 608 (citováno dle databáze juris, bod 22) – Nemocniční rozhlas; BGH, GRUR 2020, s. 1297 (citováno dle databáze juris, bod 11), – Přenos rozhlasového a televizního vysílání v rekreačních objektech, a citovaná judikatura].

- 15 c) Pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES a čl. 8 odst. 1 směrnice 2006/115/ES má dva pojmové znaky, a sice sdělování a sdělování veřejnosti. Mimoto tento pojem vyžaduje individuální posouzení. Pro účely tohoto posouzení je třeba zohlednit několik doplňujících kritérií, která nejsou autonomní povahy a navzájem spolu souvisí. Jelikož se tato kritéria v různých konkrétních situacích mohou vyskytovat s velmi proměnlivou intenzitou, je třeba je použít jak individuálně, tak v jejich vzájemném spojení [ustálená judikatura; viz například rozsudek SDEU ze dne 20. dubna 2023, *Blue Air Aviation v. UCMR – ADA a další*, C-775/21 a C-826/21, GRUR 2023, s. 717 (citováno dle databáze juris, bod 47 a násl.) = WRP 2023, s. 681, a citovaná judikatura].
- 16 aa) Odvolací soud měl správně za to, že přenos rozhlasového a televizního vysílání pomocí rozbočovače do pokojů obyvatel centra pro seniory a pečovatelského centra představuje sdělování.
- 17 (1) Pojem „sdělování“ musí být s ohledem na hlavní cíl směrnice 2001/29/ES spočívající v zajištění vysoké úrovně ochrany autorů chápát široce, a to v tom smyslu, že zahrnuje jakékoli zprostředkování chráněných děl bez ohledu na použitý technický prostředek nebo technologický proces. Podmínkou „sdělování“ je, že uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání – tedy záměrně a cíleně – zprostředkovává třetím osobám přístup k chráněnému dílu, který by tyto osoby bez jeho zprostředkování neměly. V této souvislosti postačuje, že třetí osoby mají k chráněnému dílu přístup, aniž je relevantní, zda tento přístup využijí [BGH, GRUR 2020, s. 1297 (citováno dle databáze juris, bod 17) – Přenos rozhlasového a televizního vysílání v rekreačních objektech, a citovaná judikatura].
- 18 (2) Podle těchto zásad je třeba přenos rozhlasového a televizního vysílání do pokojů obyvatel centra pro seniory a pečovatelského centra, dotčený v projednávané věci, který je uskutečňován pomocí technických prostředků, jako je rozbočovač, kvalifikovat jako „sdělování“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES a čl. 8 odst. 1 směrnice 2006/115/ES. Žalovaná přenos pomocí rozbočovače uskutečňovala při plné znalosti důsledků svého jednání, tedy záměrně a cíleně, a to s cílem zprostředkovat obyvatelům svého zařízení možnost přístupu k rozhlasovému a televiznímu vysílání, kterou by bez jejího zprostředkování v této podobě neměli.
- 19 bb) Otázka, zda odvolací soud správně dospěl k závěru, že se v projednávané věci nejedná o sdělování veřejnosti, musí být vyjasněna z hlediska unijního práva.
- 20 (1) Odvolací soud měl za to, že kabelový přenos do pokojů obyvatel centra pro seniory a pečovatelského centra nepředstavuje sdělování veřejnosti. Ačkoli je v případě 88 jednolůžkových a tří dvoulůžkových pokojů splněno kritérium „dosti vysokého počtu osob“, stanovené v judikatuře Soudního dvora Evropské unie, nejsou obyvatelé daného zařízení, jak je mimoto vyžadováno, „osoby obecně“. V projednávané věci se sdělování omezuje na „konkrétní osoby“, protože je uskutečňováno pro omezený okruh osob. Obyvatelé zařízení podobně jako

členové společenství vlastníků bytových jednotek tvoří strukturálně velmi homogenní stabilní okruh osob, jejichž cílem je trvalý pobyt v daném zařízení, vyznačující se spíše nižší fluktuací. Společné prostory nabízejí možnost společného stolování, osobního kontaktu a společenského vyžití obyvatel. Na rozdíl od toho, jak je tomu v hotelu nebo rehabilitačním zařízení, vzniká v důsledku volby tohoto typu zařízení jako bydliště pro poslední část života mezi obyvateli úzký vztah. Nabídka krátkodobé a odlehčovací péče ze strany žalované jejímu zařízení nedodává povahu, která je zásadně odlišná. Okolnost, že žalovaná kabelový přenos uskutečňuje za účelem dosažení zisku, není důvodem pro jiné posouzení.

- 21 (2) Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie je pojem „veřejnost“ naplněn pouze v případě blíže neurčeného počtu potenciálních adresátů a dosti vysokého počtu osob.
- 22 O „blíže neurčený počet potenciálních adresátů“ se jedná, pokud je sdělování uskutečňováno pro osoby obecně, tedy pokud není omezeno na konkrétní osoby patřící do soukromé skupiny [k čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES viz rozsudek SDEU ze dne 31. května 2016, Reha Training v. GEMA, C-117/15, GRUR 2016, s. 684 (citováno dle databáze juris, bod 42); k čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100/EHS (nyní směrnice 2006/115/ES) viz rozsudky SDEU ze dne 15. března 2012, SCF v. Del Corso, C-135/10, GRUR 2012, s. 593 (citováno dle databáze juris, bod 85) = WRP 2012, s. 689; a ze dne 15. března 2012, PPL v. Irsko, C-162/10, GRUR 2012, s. 597 (citováno dle databáze juris, bod 34)].
- 23 Kritériem „dosti vysokého počtu osob“ je míněno, že pojem „veřejnost“ je naplněn pouze v případě překročení určitého minimálního prahu, což vylučuje příliš malou, či dokonce zanedbatelnou skupinu dotčených osob. Za účelem určení tohoto počtu je třeba přihlídnout ke kumulativnímu účinku vyplývajícímu ze zpřístupňování děl potenciálním adresátům. V této souvislosti je relevantní, kolik osob má přístup k témuž dílu souběžně a postupně [viz rozsudky SDEU Reha Training v. GEMA, GRUR 2016, s. 684 (citováno dle databáze juris, body 40 až 44); a Blue Air Aviation v. UCMR – ADA a další, GRUR 2023, s. 717 (citováno dle databáze juris, bod 54), a citovaná judikatura].
- 24 (3) Odvolací soud měl správně za to, že počet obyvatel 88 jednolůžkových a tří dvoulůžkových pokojů poskytovaných žalovanou splňuje kritérium „dosti vysokého počtu osob“. Toto posouzení je v opravném prostředku „Revision“ akceptováno; není zřejmé, že by v tomto ohledu došlo k nesprávnému právnímu posouzení.
- 25 (4) Otázku, zda odvolací soud správně dospěl k závěru, že v projednávané věci je sdělování ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie uskutečňováno nikoli pro blíže neurčený počet potenciálních adresátů, nýbrž že je omezeno pouze na konkrétní osoby patřící do soukromé skupiny, je třeba objasnit z hlediska unijního práva.

- 26 (a) Soudní dvůr Evropské unie rozhodl, že hosté hotelu, jehož provozovatel vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, představují blíže neurčený počet potenciálních posluchačů, protože přístup těchto hostů ke službám uvedeného zařízení je v zásadě důsledkem vlastní volby každého z nich a je omezen pouze ubytovací kapacitou dotčeného zařízení, díky čemuž se v takovém případě jedná o „osoby obecně“ [rozsudek Soudního dvora Evropské unie PPL v. Irsko, GRUR 2012, s. 597 (citováno dle databáze juris, bod 41)]. V tomto smyslu Soudní dvůr rozhodl, pokud jde o pacienty rehabilitačního centra [rozsudek SDEU Reha Training v. GEMA, GRUR 2016, s. 684 (citováno dle databáze juris, bod 57)]; pokud jde o pacienty nemocnice stejně rozsudek BGH, GRUR 2018, s. 608 (citováno dle databáze juris, body 34 a násl.) – Nemocniční rozhlas]. Ve všech těchto případech je přístup k nabízeným službám v zásadě výsledkem osobní volby každého hosta, pro kterého daná nabídka přichází v úvahu, a je omezen pouze kapacitou dotčeného zařízení.
- 27 Na druhou stranu Soudní dvůr Evropské unie nepovažoval za „osoby obecně“ pacienty zubního lékaře, kterým je v čekárně přehrávána hudební kulisa, protože jde o skupinu osob, jejíž složení je převážně stabilní, a představují určenou skupinu potenciálních posluchačů, jelikož jiné osoby v zásadě nemají k péči daného lékaře přístup [rozsudek SDEU SCF v. Del Corso, GRUR 2012, s. 593 (citováno dle databáze juris, bod 95)]. Rovněž sdělení určené jasně vymezené a uzavřené skupině osob, které vykonávají funkce v oblasti veřejné služby v rámci soudu, je uskutečněno nikoli ve vztahu k blíže neurčenému počtu adresátů, nýbrž ve vztahu k individuálním a konkrétním profesionálům [k čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES viz rozsudek SDEU ze dne 28. října 2020, BY (Fotografický důkaz), C-637/19, GRUR 2020, s. 1295 (citováno dle databáze juris, bod 28 a násl.) = WRP 2021, s. 27].
- 28 (b) Je třeba objasnit, zda pouhá okolnost, že podle zjištění odvolacího soudu je okruh obyvatel daného zařízení strukturálně velmi homogenní a vykazuje spíše nízkou fluktuaci, odůvodňuje závěr, že se sdělování uskutečňuje pouze ve vztahu ke „konkrétním osobám“, nikoli však ve vztahu k „osobám obecně“. Předkládající senát má za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět záporně, protože přístup ke službám domova pro seniory mají v zásadě všechny osoby, pro které daná nabídka přichází v úvahu a je omezena pouze jeho kapacitou.
- 29 Pouhá okolnost, že obyvatelé mají možnost společného stolování, osobního kontaktu a společenského vyžití na rozdíl od toho, co uvádí odvolací soud, sama o sobě neodůvodňuje závěr, že obyvatelé mají úzký vzájemný vztah. Každopádně by se při kritickém posouzení mohlo ukázat, že osobní vztah mezi jednotlivými obyvateli vznikající díky využití této možnosti je pouze (vítaným) průvodním jevem využívání nabídky žalované v oblasti ubytování a péče, aniž by se obyvatelé v důsledku toho – jak je vyžadováno [viz rozsudek SDEU Reha Training v. GEMA, GRUR 2016, s. 684 (citováno dle databáze juris, bod 57)] stali „soukromou skupinou“ (usnesení [Kammergericht (vrchní zemský soud), Německo] ze dne 10. června 2020, 24 U 164/19, [citováno dle databáze juris, bod

26]; [Oberlandesgericht] Dresden (vrchní zemský soud v Drážďanech, Německo), GRUR-RR 2023, s. 149 [citováno dle databáze juris, bod 26]).

- 30 Podle předkládajícího senátu nemají na kvalifikaci kabelového přenosu, jehož účelem je zajistit, aby tito obyvatelé měli možnost přijímat rozhlasové a televizní vysílání, z hlediska právních předpisů o právu autorů na odměnu žádný vliv ani veřejnoprávní normy zohledňující okolnost, že obyvatelé pečovatelských zařízení vyžadují zvláštní ochranu a pomoc, na které se odkazuje ve vyjádření k opravnému prostředku „Revision“. Vyjádření k opravnému prostředku „Revision“ se v této souvislosti odvolává na spolkovou právní úpravu obsaženou v Heimgesetz (zákon o zařízeních sociálních služeb), jehož účelem je podle jeho § 2 odst. 1 bodu 1 ochrana důstojnosti, zájmů a potřeb obyvatel zařízení sociálních služeb a který ve svém § 10 vyžaduje vytvoření rady zařízení sociálních služeb jakožto orgánu zastupujícího zájmy jejich obyvatel. Vyjádření k opravnému prostředku „Revision“ dále odkazuje na Landesgesetz über Wohnformen und Teilhabe (zemský zákon o formách zařízení nabízejících pobytové služby a zapojení jejich obyvatel) spolkové země Porýní-Falc (LWTG RP), jehož cílem je podle § 1 odst. 1 ochrana, respektování a podpora starších osob, zletilých osob se zdravotními postiženími a zletilých osob odkázaných na péči jiných osob a který ve svém § 1 odst. 1 bodě 4 ukládá povinnost podporovat tyto cílové skupiny při účasti na životě společnosti a zapojení v zařízení, v němž žijí.
- 31 3. Pokud jde o ostatní podmínky sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES vyžadované Soudním dvorem Evropské unie, je třeba objasnit, zda má definice, kterou dosud používá Soudní dvůr Evropské unie a podle které kvalifikace jako „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES vyžaduje, aby bylo „chráněné dílo [...] sděleno specifickou technologií odlišnou od technologií, které byly dosud používány, nebo nové veřejnosti, tj. veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udílení svolení k prvotnímu sdělení jejich díla veřejnosti“ i nadále obecnou platnost, nebo zda je použitá technologie relevantní již jen v případech, kdy je uskutečňován další přenos obsahů, které byly původně přijaty pomocí zemských, družicových nebo kabelových systémů, na otevřený internet (druhá předběžná otázka).
- 32 a) Soudní dvůr Evropské unie pro účely kvalifikace jako „sdělování veřejnosti“ požaduje, aby bylo chráněné dílo sděleno specifickou technologií odlišnou od technologií, které byly dosud používány, nebo „nové veřejnosti“, tj. veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udílení svolení k prvotnímu sdělení jejich díla veřejnosti (rozsudek SDEU ze dne 7. srpna 2018, Land Nordrhein-Westfalen v. Renckhoff, C-161/17, GRUR 2018, s. 911 [citováno dle databáze juris, bod (2)4] = WRP 2018, s. 1052, a citovaná judikatura). Je-li následné sdělování uskutečňováno specifickou technologií odlišnou od technologie, kterou bylo sděleno prvotně, není třeba zkoumat, zda je dané dílo sdělováno novému publiku; v takovém případě sdělování automaticky vyžaduje svolení autora [viz rozsudek SDEU ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting v. TVC, C-607/11, GRUR 2013, s. 500 (citováno dle databáze juris, body 24 až

- 26] = WRP 2013, s. 18; a usnesení SDEU ze dne 21. října 2014, BestWater International, C-348/13, GRUR 2014, s. 1196 (citováno dle databáze juris, bod 14) = WRP 2014, s. 1441].
- 33 Soudní dvůr Evropské unie nicméně, aniž zohlednil technologii, která je odlišná od technologie použité k prvotnímu sdělení díla, dospěl k závěru, že svolení není zapotřebí k současnému, úplnému a nezměněnému přenosu rozhlasového a televizního vysílání vnitrostátní vysílací organizace prostřednictvím kabelů v tuzemsku, protože se nejedná o „novou veřejnost“ [rozsudek SDEU ze dne 16. března 2017, AKM, C-138/16, GRUR 2017, s. 510 citováno dle databáze juris, body 26 až 30] = WRP 2017, s. 682]. Podle vyjádření zpravodaje ve věci AKM není takzvané „technologické“ hledisko v případě, který byl dotčen v dané věci, použitelné (J. Malenovský, *medien a recht* 3/18 – příloha, s. 14, bod 17 a násl.).
- 34 Rovněž v rámci posuzování sdělování veřejnosti hostům v hotelích [rozsudek SDEU ze dne 7. prosince 2006, SGAE v. Rafael, C-306/05, Recueil, s. I-11519 = GRUR 2007, s. 225 (citováno dle databáze juris, body 37 až 47)] a restauracích [rozsudek SDEU ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a Murphy, C-403/08 a C-29/08, Recueil, s. I-09083 = GRUR 2012, s. 156 (citováno dle databáze juris, body 197 až 199)], jakož i pacientům v lázeňských zařízeních [rozsudek SDEU ze dne 27. února 2014, OSA v. Léčebné lázně, C-351/12, GRUR 2014, s. 473 citováno dle databáze juris, body 27 až 33] = WRP 2014, s. 418] a rehabilitačních zařízeních [rozsudek SDEU Reha Training v. GEMA, GRUR 2016, s. 684 (citováno dle databáze juris, body 57 bis 62)] Soudní dvůr zkoumal pouze znak „nová veřejnost“, aniž vzal v potaz použitou technologii.
- 35 b) V projednávané věci se jedná o specifickou technologii ve smyslu judikatury Soudního dvora, protože podle zjištění, která učinil odvolací soud, žalovaná přijímá rozhlasové a televizní programy prostřednictvím satelitního přijímače a dodává je do své kabelové sítě [viz rozsudky SDEU ITV Broadcasting v. TVC, GRUR 2013, s. 500 (citováno dle databáze juris, bod 26) a AKM, GRUR 2017, s. 510 (citováno dle databáze juris, bod 26)]. Technologické hledisko by však – ve smyslu rozhodnutí ATM – nemuselo být relevantní v případě, že se role osoby uskutečňující přenos omezuje na prostý současný, úplný a nezměněný další přenos pozemního signálu pomocí kabelů (J. Malenovský, *medien a recht* 3/18 – příloha, s. 14, bod 17 a násl.). Jeden výklad zmíněný v odborné literatuře vyznívá v tom smyslu, že specifická technologie již odůvodňuje závěr o tom, že se jedná o sdělování veřejnosti, pouze v případech, kdy dochází k dalšímu přenosu obsahů, které byly původně přijaty pomocí zemských, družicových nebo kabelových systémů, na otevřený internet, jelikož o způsoby sdělování, které vždy vyžadují zvláště udělené svolení, se jedná pouze v případě on-line užití [viz A. Peukert, ZUM 2017, s. 881 a 887 až 890 (písm. e)].
- 36 4. S ohledem na ostatní podmínky sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES, které vyžaduje Soudní dvůr Evropské unie, je konečně

třeba objasnit, zda se v případě, že provozovatel domova pro seniory jednající za účelem dosažení zisku prostřednictvím své kabelové sítě uskutečňuje současný, nezměněný a úplný přenos rozhlasových a televizních programů přijímaných vlastním satelitním přijímačem do televizních a rozhlasových přípojek umístěných v pokojích obyvatel tohoto domova, jedná o „novou veřejnost“ ve smyslu definice „sdělování veřejnosti“ podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES. V této souvislosti rovněž vyvstává otázka, zda je pro účely tohoto posouzení relevantní, zda mají obyvatelé nezávisle na kabelovém vysílání možnost přijímat televizní a rozhlasové programy ve svých pokojích pozemní cestou a zda nositelé práv již pobírají odměnu za udělení svolení k původnímu vysílání (třetí předběžná otázka).

- 37 a) Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie je „novou veřejností“ ve smyslu definice sdělování veřejnosti podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES veřejnost, kterou nositelé autorského práva nezohlednili při udělení svolení k prvotnímu sdělení jejich díla veřejnosti [rozsudek Soudního dvora Evropské unie Land Nordrhein-Westfalen v. Renckhoff, GRUR 2018, s. 911 (citováno dle databáze juris, bod 24), a citovaná judikatura]. Podle Soudního dvora autoři, kteří udělí souhlas k vysílání svých děl rozhlasem či televizí, v zásadě berou v úvahu pouze držitele televizních přijímačů, kteří jednotlivé pořady přijímají jednotlivě nebo v soukromém či rodinném kruhu. Držitel rozhlasového nebo televizního přijímače, který – stejně jako provozovatel hotelu nebo majitel restauračního zařízení ve věcech předložených Soudnímu dvoru – umožní poslech nebo sledování díla širšímu obecnstvu, v souladu s tím provádí sdělování díla nové veřejnosti [viz rozsudky SDEU SGAE v. Rafael, GRUR 2007, s. 225 (citováno dle databáze juris, bod 41 a násl.); Football Association Premier League a Murphy, GRUR 2012, s. 156, body 197 až 199; viz rovněž usnesení BGH ze dne 16. srpna 2012, I ZR 44/10, GRUR 2012, s. 1136 (citováno dle databáze juris, bod 18) = WRP 2012, s. 1402 – Širokopásmové kabely].
- 38 Soudní dvůr Evropské unie dále rozhodl, že výdělečná povaha šíření chráněného díla veřejnosti sice není rozhodná pro kvalifikaci takového šíření jako „sdělování veřejnosti“ [viz rozsudek SDEU ITV Broadcasting v. TVC, C- 607/11, GRUR 2013, s. 500 (citováno dle databáze juris, bod 43)], není však ani irelevantní [viz rozsudky SDEU Football Association Premier League a Murphy, GRUR 2012, s. 156 (citováno dle databáze juris, bod 204); a Reha Training v./GEMA, GRUR 2016, s. 684 (citováno dle databáze juris, bod 49)], zejména pro účely určení případné odměny za toto šíření.
- 39 b) V projednávané věci je v souladu s tím třeba objasnit, zda obyvatelé domova pro seniory provozovaného žalovanou představují „novou veřejnost“, protože televizní a rozhlasové programy přijímají ve svých pokojích, tedy jednotlivě nebo ve svém soukromém či rodinném kruhu, a žalovaná, která je jinou než původní vysílací organizací, rozhlasové a televizní signály těmto obyvatelům poskytuje v rámci provozu domova pro seniory uskutečňovaného pro účely dosažení zisku.

- 40 Otázka, zda obyvatelé domova pro seniory dané programy ve svých pokojích přijímají jednotlivě nebo ve svém soukromém či rodinném kruhu ve smyslu judikatury Soudního dvora, podle předkládajícího senátu vyvstává i v případě, pokud obyvatelé daného domova nepatří do soukromé skupiny ve smyslu judikatury Soudního dvora (k tomu viz body 19 a násl. výše).
- 41 Vzhledem k tomu, že žalovaná tvrdí, že obyvatelé mají nezávisle na kabelovém přenosu možnost přijímat televizní a rozhlasové programy ve svých pokojích pozemní cestou, je dále třeba objasnit, zda má tato okolnost vliv na právní posouzení, protože v tomto ohledu popřípadě musí být učiněna dodatečná zjištění.
- 42 Dále je třeba objasnit, zda je pro účely tohoto posouzení relevantní, zda nositelé práv již pobírají odměnu za udělení svolení k původnímu vysílání. Tak je tomu v případě nositelů práv, kteří od původních vysílatelů pobírají odměnu za udělení licence k vysílání (viz Loewenheim/Flechtsig, Handbuch des Urheberrechts, 3. vyd., § 47 bod 31), nikoli však v případě samotných vysílacích organizací uskutečňujících původní vysílání, ohledně jejichž práv souvisejících s právem autorským mohou členské státy podle bodu 16 odůvodnění směrnice 2006/115/ES stanovit širší ochranu, pokud jde o vysílání a sdělování veřejnosti. V tomto ohledu by hodnocení v rámci posouzení „nové veřejnosti“ v případě nositelů práv, kteří již pobírají odměnu za původní vysílání, mohlo vyznít v tom smyslu, že obyvatelé domova pro seniory patří k veřejnosti, kterou nositelé práv při udělení svolení ke zveřejnění zohlednili, a to spíše než v případě vysílacích organizací, které za původní vysílání ještě neobdržely odměnu a u nichž by v případě přenosu prováděném za účelem dosažení zisku jiným podnikem v tomto ohledu mohla být dotčena „nová veřejnost“.

[omissis]